

عنوان مقاله:

تحلیل نحوی- معنایی «منادا» در مخالفخوانی‌های حافظ

محل انتشار:

دوفصلنامه کهن نامه ادب پارسی، دوره 6، شماره 4 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

مریم ترکاشوند - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه رازی کرمانشاه

محمد ایرانی - دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه رازی کرمانشاه

خلاصه مقاله:

حافظ به دلیل انتقاد از اوضاع نابسامان زمانه، از شاعران مخالف خوانی محسوب می شود که با بهره گیری از امکانات زبانی، به دفاع از هنجارهای اخلاقی و اجتماعی پرداخته است. هدف این مقاله، بررسی و تحلیل نقش دستوری «منادا» در مخالفخوانیهای اجتماعی حافظ است که با استفاده از شیوه توصیفی تحلیلی انجام گرفته است. نتیجه این تحقیق نشان می دهد که حافظ مهمترین شگرد خود را در استفاده از منادا با ایجاد دو گروه: مناداهای محبوب و مناداهای منفور به کار بسته است؛ او ابتدا با استفاده از منادا موجب جلب توجه مخاطب می شود و سپس به کمک جمله‌های دارای نقش ترغیبی (امری، خبری، پرسشی، التزامی، شرطی و بازدارنده) که پس از منادا قرار می گیرند، به انتقال پیام و انگیزش مخاطب می پردازد؛ با توجه به اینکه جملات پس از منادا معمولا حامل پیام مهمی از سوی گوینده هستند، حافظ نقش ترغیبی زبان را در این گونه از جملات که بیشتر دارای درون مایه های سیاسی- اجتماعی هستند، در خدمت مبارزه بی‌امان با ریا و ریاکاران قرار داده است.

کلمات کلیدی:

حافظ، مخالف خوانی، منادا، تمهیدات نحوی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1386426>

